

А. Г. Ромерс

Повратак Младог Принца

Прево
Марко Младеновић

■ Laguna ■

Наслов оригинала

A. G. Roemmers

THE RETURN OF THE YOUNG PRINCE

Copyright © A. G. Roemmers, 2010

Cover Illustration © Thomas Rochon

c/o Guillermo Schavelzon & Asoc., Agencia Literaria

www.schavelzon.com

Translation Copyright © 2011 за српско издање,

ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ову књиџу њосвећујем:

Исусу Христџу, мојој светљостџи водџли.

Мојој баки Марији Хозефини Милер де Колмен,
мом браћџу Андреасу Кристијану,

мојим ѓријатџељима

Хуану Анџелу Сароби и Гералду Леонеу, у сџомен.
Антџоану де Сентџ Еџзџијерију, јер ми је дао снаџу
да сачувам невиностџ и чистџошћу душе.

Мојим родитџељима,

који џодинама живе у џубави и слози.

Мојој браћџи и сестџрама, драџој џородици
и ѓријатџељима, јер се моја срећна увећава
када је делим са њима.

Мојим учитџељима, и џошешкоћама на које сам
наилазио на свом џушћу, џошћо су оне образовале
и обликовале моју личностџ, дозволивши ми
да ошкријем свој дух.

Мојој деци-боџовима, јер збоџ њих у будућностџ
џледам с радошћу и усхићењем.

Младом Принцу, јер је добио нову ѓрилику
да буде срећан и није је одбацио.

ПРЕДГОВОР

Пре неколико година, приликом кратког боравка у Буенос Ајресу, имао сам срећу да упознам Александра Гиљерма Ромерса. Својим рођацима Франсои и Жану Дагеу, Сент Егзиперијевим нећацима, испричао сам како намеравам да кренем стопама pilota који су допринели успостављању летова авио-компаније *Aeroyal* у Аргентини и Чилеу. Одмах су ми дали Ромерсову адресу и рекли да ступим у контакт с њим. Позвао сам га када сам стигао у Аргентину и отишли смо на вечеру. Те ноћи први пут сам чуо за *Повратак Младог Принца*.

Причали смо целу ноћ, а на расанку ми је дао примерак своје књиге. Отишао сам спреман да отпочнем дуго путовање по Патагонији и Андима.

Када сам је отворио да започнем читање, пронашао сам увод првом аргентинском издању Фредерика Дагеа, Сент Егзиперијевог праунука, и у оном тренутку председника *Фондације Аншоан де Сент*

Еџийери, у коме каже: „Александро Ромерс је сачувао свој дечји дух, и када је пронашао овог *Малоџ Принца* у Аргентини, желео је да нам то исприча и да нам скрене пажњу на поезију и суштинско.“

Мој рођак Фредерик је био у праву. Ромерс – осим што је признат песник – такође је и послован човек презаузет безбројним путовањима, чији су чест повод позиви за представљање његове књиге и излагање идеја. Посећује основне и средње школе, факултете... и промовише своју поруку и своја убеђења: захваљујући образовању, вери, храбрости, несебичности, могуће је изаћи из беде, победити неписменост и скептицизам. Такође, посебно наглашава чаролију љубави, којом можемо да се изборимо са губитком вредности у данашњем свету.

Ова књига нам приповеда како путовање Младог Принца по разореним и пустим пределима Патагоније представља могућност привилегованог одраслог да разговара са адолесцентом, који се налази усред „нигдине“, и приморава га да оде даље од оног што види. И на крају, овај младић га преобликује, и мења своју перцепцију са осталим, постављајући трансцедентална филозофска питања на једноставан и разумљив начин. То је почетно путовање младих, и повратак изворима за одрасле који мисле да су изгубљени.

Повраћајак Младог Принца све више доприноси модерном катехизму. Написао га је човек понет амбицијом велике промене, то је књига настала у 21. веку, у друштву које одбија неприлагођене

политичке структуре и не подржава образовни систем који може да пренесе поруку наде.

Ова књига враћа нам оно што никада не сме-мо да изгубимо: љубав према ближњем, братство, образовање, породицу... вредности које чине цивилизована друштва.

Својим јунаком песник-поета нас подсећа да су и други људи, као они који су прославили име *Аеројосџала*, а посебно његов чувени пилот Антоан де Сент Егзипери, обележили својом храброшћу, несебичношћу, визијом света, а понекад и својим животом правац пута који треба следити.

Поврашаќ Млагоџ Принца нам осветљава пут и помаже нам да усмеримо магију љубави и њену снагу да промени све.

БРУНО ДАГЕ

НЕКОЛИКО УВОДНИХ РЕЧИ

У ратом опустошеном свету, из кога су убрзано нестајале сва невиност и радост живљења, француски писац и пустилов Антоан де Сент Егзипери објавио је књигу *Мали Принц*, која ће ускоро постати универзално обележје тих изгубљених вредности.

И пре но непријатељска ватра, можда су управо сета и разочараност због очигледног губитка духовности и простодушности у његово време биле кривци за Сент Егзиперијев прерани нестанак изнад Средоземља.

Као толики други који су прочитали *Малоџ Принца*, и ја сам осетио искреност његове поруке и делио Сент Егзиперијеву тугу када је дечак-јунак који је досегнуо све дубине моје душе морао да се врати на свој астероид.

Тек сам доцније схватио да би због мржње, незнања, распламсалог национализма, недостатка

солидарности, материјалистичког погледа на живот и многих других претњи њему било немогуће да живи на нашој планети.

Много пута сам се питао, као можда и ви сами, шта би се догодило с тим изузетним дететом да данас живи међу нама. Каква би му била младост? Како ли би своју невину душу успео да сачува од каљања?

Требало ми је много година да одговорим на та питања, а чак и тако, може бити да одговори које сам пронашао важе само за мене. Али можда (и то се надам) они могу да послуже и да се делимице осветли пут детета које свако од нас носи у себи.

Зато се усуђујем да пишем теби, драги читаоче, на почетку новог столећа и новог миленијума, са светлијим погледом на наше доба, да бих ти помогао да будеш мало мање несрећан.

У случају да очекујеш фотографију, жао ми је што не могу да удовољим твојој знатижељи. Већ дуго низ година на путовања не носим ни фотоапарат ни камеру; заправо, још откад сам приметио да се моји пријатељи толико усредсреде на слике да престану да обраћају пажњу на моје приче. И озбиљна је грешка с моје стране што нисам укључио неколико цртежа. Али желим да верујем како моја одлука није срамежљиво признање мањка уметничког дара, већ да она пре проистиче из дубоког поштовања према твом јединственом памћењу и твојој слободној машти. Моја је жеља да ти видиш кроз моје речи, баш као што је Мали Принц могао да види овцу кроз кутију, но да, ипак, не схватиш моју приповест преозбиљно.

Надам се да ћеш ми опростити, драги читаоче, што сам овде изнео и размишљања која су ми се јављала док су се догађаји одвијали, и чије сам постојање желео да потврдим у овом препричавању.

Пошто сам то рекао, сада ћу ти испричати шта се десило, управо онако како се збило.

Ако се осећаш као да си сâм на свету, ако ти је душа још чиста, ако ти у очима чак и сада врца чуђење детета, можда ћеш, док будеш читао ове странице, наћи да ти се звезде опет смеше, и можда ћеш моћи да их чујеш као да су петсто милиона звона.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Возио сам се једним пустим ауто-путем у Патагонији (тој земљи што је добила име по племену урођеника с наводно огромним стопалима или *йаишас*) када наједном крај друма приметих некакав чудноват завежљај. Махинално успорих и на своје велико изненађење угледах увојак плаве косе што је вирио из плавог њебета којим као да је била заогрнута нека људска прилика. Зауставих кола и када изађох, потпуно се запањих. Ту, стотинама километара од најближег села, усред голог парчета тла на којем није било ни куће ни ограде, па чак ни дрвета, мирно је спавао један младић, без иједне бриге на невином лицу.

Оно што бејаш побркао са њебетом у ствари је био дугачак плави плашт с еполетама, испод кога се видела љубичаста постава доле до белих панталона, налик онима за јахање, чије су ногавице биле увучене у блиставе црне кожне чизме.

У тој одећи одавао је утисак каквог кнеза, што је било у крајњем несагласју с тим географским ширинама. Шал боје жита несташно је лепршао на пролећном поветарцу, каткад се стапајући с његовом косом и дајући му сетан и сањалачки изглед.

Стајао сам ту неко време, забезекнут мени необјашњивом загонетком. Као да га је чак и ветар, који је дувао низ планине у силним ковитлацима, заобишао са својим пљуском прашине.

Било је очито да га не могу оставити у тој пустари, уснулог, беспомоћног, без воде и хране. Иако његова појава није побуђивала никакав страх, морао сам да превазиђем стечену несклоност да прилазим незнанцима. С муком, узео сам га у наручје и положио крај возачког седишта.

Толико сам се изненадио што се није пробудио да се начас уплаших да је мртав. Слабашан али постојан пулс потврдио је да није тако. Када сам вратио његову млитаву руку на седиште, помислих да бих, да нисам толико под утиском крилатих ликова, поверовао да сам у друштву неког анђела који је сишао на Земљу. Касније сам сазнао да је младић био исцрпљен и на измаку снаге.

Дуго сам размишљао о томе како нас одрасли до те мере одвраћају од других, својим упозорењима ради наше властите заштите, да се у нама истог часа буди непријатно осећање тескобе када некога додирнемо или пак погледамо у очи.

„Жедан сам“, напрасно рече младић, препавши ме, јер малтене бејех заборавио да нисам сâм. Иако је говорио тихо, његов јасан глас поседовао је прозрачност воде коју је тражио.